

Arrest

nr. 207 314 van 27 juli 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 24 december 2015 huwde verzoekster met de heer D.J. van Belgische nationaliteit in Armenië.

Op 14 juli 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer J.D.

Op 8 januari 2018 verleende de procureur des Konings van de stad Antwerpen een negatief advies aangaande de erkenning van het huwelijk van verzoekster met de heer J.D.

Op 9 januari 2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te erkennen.

Op 11 januari 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]1994

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...] 2050 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 14.07.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. H.A., geboren op [...]1994 te N..

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 24.12.2015 met de heer D.J., geboren op [...]1985.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, voltrokken in Armenië op 24.12.2015.

Op 14.07.2017 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat de Procureur des Konings in haar schrijven dd. 8.01.2018 het volgende advies uitbrengt:

NEGATIEF ADVIES

Niet erkenning huwelijk voltrokken in Armenië op 24.12.2015 tussen D.J. [...]1985 van Belgische nationaliteit en H.A. [...]1994 van Armeense nationaliteit.

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk niet te erkennen in de Belgische rechtsorde en dus niet te registreren in de registers.

Uit de informatie vanwege uw diensten, uit het onderzoek door de politie en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

Verblijfsvoordeel voor mevrouw: mevrouw verblijft naar eigen zeggen in België sinds 6.05.2017 nadat ze vanuit Armenië naar Polen gevolgen is met een Pools D-visum. Intussen beschikt mevrouw over een attest van immatriculatie geldig tot 14.01.2018.

De erkenning van hoger vermeld Armeens huwelijk van betrokkenen biedt mevrouw uitzicht op het verwerven van permanent legaal verblijf in België.

- Snelle gang van zaken + bemiddeling: betrokkenen blijven vaag en onduidelijk over de manier waarop ze mekaar leerden kennen. Volgens hun verklaringen bij de politie leerden ze mekaar kennen via kennissen/familie van meneer en mevrouw in Armenië rond mei 2015. Volgens mevrouw had meneer

voordien een foto van haar op Facebook gezien. In juli 2015 zou meneer naar Armenië afgereisd zijn, alwaar een eerste ontmoeting plaatsvond in een kinderspeeltuin in aanwezigheid van een tante van mevrouw en familie van meneer. Ze zagen mekaar ook even onder 4 ogen. Deze ontmoeting duurde volgens hun verklaringen maximum een halfuur. Na 3 weken (10 dagen volgens mevrouw) keerde meneer terug naar België en onderhielden ze contact via skype, Whatsapp, en Viber. In november/december 2015 keerde meneer terug naar Armenië en op 24.12.2015 huwden ze. De verklaringen die betrokkenen aflegden bij de politie stemmen niet altijd steeds volledig overeen met wat ze verklaarden tijdens het interview/op de vragenlijst.

Weinig ontmoetingen voorafgaand / na het huwelijk: voorafgaand aan het huwelijk reisde meneer 1x af naar Armenië (10 dagen volgens mevrouw; 3 weken volgens meneer) in juli 2015. In november/december 2015 reisde meneer opnieuw voor een 3tal weken naar Armenië om erop 24.12.2015 met mevrouw te huwen. Na het huwelijk zagen ze mekaar niet meer tot mei 2017.

Leeftijdsverschil: Meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw.

Tegenstrijdige verklaringen: betrokkenen leggen verscheidene tegenstrijdige verklaringen af, ondermeer over het bedrag van de schulden die meneer nog heeft, over het bedrag van zijn werkloosheidsuitkering, over het al dan niet hebben van een gemeenschappelijke bankrekening, over mekaars bankcodes, over wat ze aten de avond voorafgaand aan het verhoor door de politie en over hun dagbesteding het weekend voorafgaand aan het politioneel verhoor.

Onwetendheden:

- Mevrouw weet niet hoe meneer naar België is gekomen.
- Mevrouw weet niet juist wanneer meneer van haar voor het eerst foto's heeft gezien.
- Mevrouw weet niet juist hoe het voorstel gedaan is om met meneer te huwen, via haar moeder.
- Mevrouw weet niet dat meneer eerder huwelijksplannen had.
- Mevrouw weet bijzonder weinig over de ouders van meneer.
- Mevrouw weet niet dat meneer een broer en een zus heeft.
- Mevrouw weet niet of meneer zijn school afmaakte.
- Mevrouw is niet op de hoogte van het relationeel verleden van meneer.
- Betrokkenen kennen mekaars schoenmaten niet.
- Mevrouw is niet op de hoogte van het politioneel/strafrechtelijk verleden van meneer.

Gemeenschappelijk kind: Uit het politioneel onderzoek blijkt dat mevrouw intussen zwanger is. Een gemeenschappelijk kind is echter geenzins een indicatie m.b.t. de duurzaamheid van een relatie. Steeds meer vaker stelt mijn ambt vast dat een gemeenschappelijk kind gebruikt wordt om de duurzaamheid van een relatie te bewijzen doch mijn ambt is van mening dat het hebben van een gemeenschappelijk kind op zich geen bewijs is van het duurzaam karakter van de relatie en betrokkenen niet tot voordeel kan strekken.

- Weinig bewijzen m.b.t duurzame relatie: behalve een aantal ongedateerde foto's en enkele screenshots van Skype gesprekken in de periode juli 2015 - september 2015, leggen betrokkenen geen bewijzen voor die de duurzaamheid van hun relatie kunnen staven.

Artikel 27 gelezen in samenhang met de artikelen 46 en 47 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse huwelijksakte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijk recht werden nageleefd, mede rekening houdend met artikel 21 (de openbare orde-exceptie) en artikel 18 (wetsontduiking) WIPR.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij artikel 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Artikel 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde"

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR).

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Armenië afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Om deze redenen verleent mijn ambt een negatief advies.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.)"

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. D.J. en mevr. H.A. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))".

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert een schending aan van artikel 40 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"aangezien de bestreden beslissing zich uitsluitend steunt op een beslissing dd. 08.01.18 van de Procureur des Konings;

aangezien deze beslissing van de Procureur des Konings tevens het advies uitmaakt, hetgeen de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te ANTWERPEN heeft gevolgd om op 09.01.18 (stuk 2) te beslissen tot weigering van de erkenning naar Belgische recht van het Georgische huwelijk van verzoekster en haar Belgische echtgenoot;

aangezien dit echter nog géén definitieve beslissing is daar verzoekster en haar Belgische echtgenoot tegen voormelde weigeringsbeslissing conform art. 23 juncto 27 §1,3e lid Wetboek Internationaal Privaatrecht nog beroep kunnen aantekenen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg ANTWERPEN, afdeling ANTWERPEN, sectie familie- en jeugdrechtbank;

aangezien voorts verzoekster zwanger is van haar eerste kind met haar Belgische echtgenoot, hetgeen zondermeer duidt op een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie (zie stuk 3);

aangezien de duurzame samenwoont van verzoekster en haar echtgenoot inmiddels reeds drie maal positief werd gecontroleerd door de wijkagent;

aangezien verzoekster op vlak van integratie (maatschappelijke oriëntatie, Nederlandse taal, vrijwilligerswerk) hier reeds aanzienlijke inspanningen heeft geleverd (zie stukken 4 t.e.m. 6) dat aldus de thans bestreden beslissing, dewelke in essentie - ten onrechte - voorhoudt dat verzoekster en haar Belgische echtgenoot geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie zouden hebben, niet gestoeld is op een correcte feitenvinding aangezien gesteund op een voorlopige beslissing van weigering van erkenning naar Belgisch recht van de Armeens huwelijksakte van verzoekster en haar Belgische echtgenoot alsook géén rekening heeft gehouden met haar zwangerschap, haar duurzaam samenwonen met haar Belgische echtgenoot én haar integratieinspanningen en aldus tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 11.01.18 dan ook niet alleen artikel 40 e.v. Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.”

Verzoekster stelt in wezen dat de gemachtigde zich onterecht steunde op het negatief advies van de procureur des Konings van 8 januari 2018 omdat deze beslissing nog niet definitief is gezien een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen open staat. Zij stipt aan dat het gegeven dat zij zwanger is van haar Belgische echtgenoot, zij duurzaam met hem samenwoont hetgeen reeds verscheidene malen door een controle van de wijkagent werd bevestigd en het gegeven dat zij op het vlak van integratie inspanningen levert, erop wijst dat zij een oprechte en effectief beleefde relatie met haar Belgische partner heeft. Zij meent dat de beslissing om haar Armeense huwelijksakte niet te erkennen niet opweegt tegen deze elementen, te meer omdat deze beslissing niet definitief is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Volgens artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de vraag of de motivering afdoende is en naar het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt samen gedaan met het onderzoek naar de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:
“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2°[...]”

Uit het bepaalde in artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Het feit dat men gehuwd is, volstaat op zich niet als de rechtsgeldigheid niet kan worden aangenomen.

In haar middel blijkt dat verzoekster de Raad minstens impliciet vraagt na te gaan of de gemachtigde terecht heeft beslist om het negatieve advies van de procureur des Konings te volgen en het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot niet te erkennen omdat het huwelijk volgens hem niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Zij meent dat het gegeven dat zij ondertussen zwanger is van haar echtgenoot, dat zij samenwonen en zij inspanningen doet om zich te integreren, aantoonde dat zij wel een effectieve en oprechte relatie heeft met haar partner. Zij stipt aan dat de gemachtigde zich niet zomaar op het negatieve advies van de procureur des Konings kon steunen, omdat zij nog de mogelijkheid heeft in beroep te gaan tegen de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand om het huwelijk van verzoekster niet te erkennen.

De Raad merkt op dat ook al is het hebben van een gemeenschappelijk kind een zwaarwichtig element waaraan een gepast gewicht moet worden toegekend, hij zich over de erkenning van het huwelijk niet kan uitspreken. Dit betreft immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd, dat het bestuur zo ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekster en haar echtgenoot geen oprechte en effectieve relatie hebben die gericht is op een duurzaam samenleven en dat de Raad bijgevolg noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het blijkt overigens dat verzoekster ook van dit rechtsmiddel op de hoogte is, gezien zij wijst op de mogelijkheid beroep in te dienen bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoekster door de ambtenaar van de burgerlijke stand niet erkend werd en niet vermeld werd in het Rijksregister (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde op deze info niet kon steunen omdat zij nog in beroep kan gaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen om het huwelijk niet te erkennen, merkt de Raad op dat de mogelijkheid die verzoekster heeft om in beroep te gaan tegen de weigering van erkenning van het huwelijk niet inhoudt dat de gemachtigde ondertussen geen beslissing mag nemen over de aanvraag tot gezinshereniging van 14 juli 2017. Volgens de Belgische regelgeving zoals neergelegd in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk immers zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag worden erkend. Ten overvloede blijkt dat het Hof van Justitie op 27 juni 2018 heeft geoordeeld dat de beslissing niet enkel moet worden genomen maar eveneens ter kennis moet worden gebracht binnen deze periode, al kan het verstrijken van de periode op zich niet volstaan voor de afgifte van de verblijfskaart (HvJ 27 juni 2018, Diallo t. Belgische Staat, C-246/17). Hoe dan ook werkt het eventueel indienen van een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg niet schorsend voor de procedure aangaande de gezinshereniging. Bijkomend blijkt niet dat verzoekster van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Ter zitting stelt de raadvrouw dat zij niet weet of een beroep werd ingediend, doch zij vermoedt van wel. Zelfs indien in beroep werd gegaan en de rechtbank van eerste aanleg anders oordeelt, doet dit geen afbreuk aan hetgeen de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing heeft vastgesteld, met name dat op dat ogenblik een negatief advies voorlag van de procureur des Konings. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch een gebrek in de motiveringsplicht om op grond van dit gegeven geen verblijfsrecht te erkennen op het

ogenblik van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster wel vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van haar Belgische echtgenoot of kind indien in beroep het huwelijk toch wordt erkend.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES